

Hồi 12

Động nhân cố sự

Bách Thuần nụ cười tươi sáng hẳn, làm cho nàng càng thêm phần diễm lệ, giờ một ngón tay thốt: "Thêm một câu nữa!".

Tiền Thế Thần lại mở miệng: "Ta chính là con cháu của dòng Sở vương thời đó".

Gã khoan thai nói một cách thống khoái. Chỉ có câu đó mới có thể lưu giữ Bách Thuần lại, sức hấp dẫn có căn cứ vượt xa hư cấu không không.

Bách Thuần lộ thần thái động hồn xưa nay, cầm chén rượu lên nói: "Bách Thuần dùng rượu này để thề, sẽ không đem lời nói hôm nay tiết lộ ra dù chỉ nửa câu. Bất quá tôi vẫn giữ quyền bỏ đi bất cứ lúc nào, đại nhân phải tuân thủ lời hứa. Bọn ta cạn một chén này".

Tiền Thế Thần nhắc chén hồi lễ, hai người vừa cạn rượu, đôi mắt đẹp mê hồn của Bách Thuần chăm chú nhìn, phòng tuyến trấn giữ bí mật của Tiền Thế Thần không thể không thoái lui ít nhiều: "Đoạn sông Tương phu nhân lao mình xuống đã xảy ra chuyện kỳ diệu vô cùng. Chuyện này sao lại xảy ra, không ai biết được, bởi phải đến sau khi dân tộc Kinh Sở bọn ta lập quốc mới ngẫu nhiên phát hiện".

Bách Thuần rất hứng thú, hỏi: "Thật ra đã phát sinh kỳ sự gì vậy?".

Tiền Thế Thần hít một hơi sâu, đôi mắt bắn ra thần sắc bồn chồn khao khát: "Chuyện này xin để ta nói sau, đó là vật thần dị vô cùng, nhưng đồng thời cũng đáng sợ phi thường. Lúc đó một dải Vô Chung Hà toàn là đầm lầy rừng rú hoang dã, còn chưa được khai hoang, thêm vào giao thông bất tiện, cho nên tuy oanh động, lại chỉ giới hạn những người xung quanh biết được. Lại trải qua mấy chục năm, dị sự của Vô Chung Hà cuối cùng truyền vào tai Sở vương đương thời, Sở vương vừa sợ vừa mừng, thân hành đi xem thử".

Bách Thuần đổi hờn đáng yêu: "Thật ra chuyện gì làm cho Sở vương ngày nào cũng bận rộn quốc sự cũng phải di giá đi Vô Chung Hà vậy? Hơn nữa lại vừa sợ vừa mừng. Sao có thể có bí ẩn dụ hoặc đến thế, đại nhân thật là ranh mãnh mà".

Tiền Thế Thần bị thần thái động hồn hờn mát nũng nịu của nàng khiến con tim cơ hồ tan chảy hết: "Đó là một thần tích không có ai có thể giải thích được, không tận mắt chứng kiến thì không dám tin. Ài! Ta phải nói làm sao đây? Sở vương tuy có duyên tận mắt chứng kiến, lại không có duyên lấy được, trong lòng không phục, phái thủ hạ đại tướng ở Trúc

thành gần Vô Chung Hà lo đảm trách việc canh giữ vật này, nghiên cứu cách lấy nó. Từ đó khu thành này được coi là cấm địa, dòng Sở vương gọi là Tiểu Vân Mộng”.

Bách Thuần đôi mắt đẹp càng sáng lên, trông đợi: “Đó là Vân Mộng Trạch của ngày nay mà đại nhân đã nhắc tới. Nhưng Vô Chung Hà và cổ thành vẫn tồn tại sao?”.

Tiền Thế Thần trầm ngâm không nói gì, thì ra gã phát giác đang lúc khí trời nóng bức như vậy, kể chuyện này lòng bàn tay không ngờ lại toát mồ hôi lạnh, nhớ khi tiết lộ bí mật cho Qua Mặc biết, cũng có tình huống như vậy, có thể biết bí mật này có sức ước thúc rất lớn đối với gã, làm cho gã sinh ra cảm giác rung mình vì phạm cấm. Bất chợt Khâu Cửu Sư gì gì cũng biến thành không đáng lo ngại nữa, để Bách Thuần đi gặp hắn thì đã sao? Nếu Bách Thuần thật sự vừa gặp đã chung tình với hắn, đã dốc lòng cho hắn, bất kể cố sự gã kể ra có đẹp tới đâu, vẫn là chuyện vô bổ.

Ở phương Nam, người có tư cách làm đối thủ của gã đâu có nhiều, Khâu Cửu Sư xảo hợp là một trong số. Một trong những điều kiện Phụng công công cất nhắc gã là ở lại làm quan địa phương vùng Động Đình Hồ, dễ bề tìm kiếm cổ thành trong Vân Mộng Trạch, bất quá chính sách của triều đình là không cho phép đại thần làm quan một chỗ quá năm năm, để tránh nắm quyền trường kỳ câu kết với các thế lực địa phương, ỷ thế lấn lướt. May sao Đại Hà Minh quật khởi, khiến cho Phụng công công không dám tùy tiện đổi gã. Nếu đổi phải hạng vô năng, Đại Hà Minh thanh thế càng khó khống chế; đổi thành hạng chí sĩ có tay, lại sẽ làm cho Đại Hà Minh nghĩ triều đình muốn thanh lọc bọn chúng, cho nên chức quan này đã ngồi mười hai năm.

Lúc Tiền Thế Thần còn chưa ngồi vững ngôi vị, không ngờ đụng phải Phu Mãnh dẫn người đến tìm Sở hạp, Phu Mãnh đương nhiên không biết gia tộc của gã từ đời này qua đời nọ đều đang hết sức tìm kiếm Sở hạp. Họ Phu còn muốn được sự ủng hộ và hợp tác của người đất này, khiến cho gã cảm thấy đây là thời cơ tốt ông trời ban cho gã, bất chấp hậu quả đi thỉnh Qua Mặc xuất thủ tương trợ, dẫn tới khốn cực tiền thoái lưỡng nan ngày nay. Cho nên Khâu Cửu Sư là kẻ gã không đụng được, nếu ép Đại Hà Minh tạo phản, Phụng công công khẳng định sẽ không tha cho gã.

Tiền Thế Thần dựa lưng lên ghế, nhắm chặt mắt hòng làm giảm bớt sức ảnh hưởng của Bách Thuần đối với gã, bất lực thốt: “Bách Thuần nếu muốn đi, bây giờ có thể đi rồi”.

Bách Thuần hơi ngạc nhiên, thần thái động tĩnh của Tiền Thế Thần đêm nay khác hẳn ngày thường, đang nói huyền thuyên, đột nhiên lại đánh trống lui quân, dĩ nhiên càng làm cho lòng hiếu kỳ của nàng thêm dấy động. Lúc này nàng đã dồn hết tâm trí vào Khâu Cửu Sư, hờn mát: “Bách Thuần từ kinh sư đến Lạc Dương, chính là vì ngưỡng mộ Động Đình Hồ

căn cội văn hóa Kinh Sở của các người. Vào thời Xuân thu Chiến quốc, văn hóa Tề và văn hóa Sở đều có khác biệt với các nước chư hầu khác, văn hóa tràn đầy sắc thái địa phương. Người Tề giàu trí tưởng tượng đến hoang đường, người Sở các người thì lãng mạn nhất, thủy tổ là Hỏa thần phiêu diêu cất cao, Hà thần là mỹ nữ thiên kiều bách mị, còn có lộng khống tước văn hoa quyền quý, tiêu tương quế tửu thơm lừng, vu nữ quần là áo lượt. 'Sở Từ' truyền đời cũng uyển chuyển triền miên khác với 'Thi Kinh' chất phác thẳng thắn. Bây giờ nô gia vừa nghe được chuyện mới mẻ lý thú, ngài lại muốn đuổi người ta đi, có phải muốn người ta sau này đừng gặp đại nhân nữa không? Ngài sợ người ta không thủ tín phản lại lời thề sao?".

Tiền Thế Thần chưa từng thấy Bách Thuần nũng nịu hờn dỗi với mình như vậy, nhìn không được trọn tròn mắt, dưới ánh trăng, Bách Thuần càng đẹp đến mức khó bì, liền làm cho gã quên đi mọi sự.

oOo

Cô Nguyệt Minh thần tốc tiến tới trong vùng đầm lầy hơi nước đậm đặc bao trùm, đây là bản lãnh đặc thù của y, có thể đơn thuần bằng vào xúc giác linh dị mà nhận ra lối đi trong bóng tối giờ bàn tay ra cũng không thấy được. Lúc này đằng trước y truyền đến mùi vị của nước, giúp cho y biết được phía trước là đầm nước, bên phải là mùi lá mục. Chỗ có lá mục đương nhiên là đất bằng có thể bước đi.

Y đuổi theo gần một canh giờ, ánh đuốc vẫn lúc ẩn lúc hiện đằng trước, tựa như đang dẫn dụ y truy bắt. Đối phương hiển nhiên quen thuộc hoàn cảnh Vân Mộng Trạch phi thường, nếu không đã sớm bị y đuổi kịp rồi.

Lúc này y khẳng định đối phương không phải là nữ lang kia, bởi y ngửi thấy khí vị của một người khác, mà lại càng không phải là người tầm thường, không phải ý nói thân thủ của y, mà là khí tức y để lại, có khác với người thường.

oOo

Tiền Thế Thần không hồi đáp câu hỏi hồi nãy của Bách Thuần, nói tiếp: "Thành mới ở Tiểu Vân Mộng Trạch tên là Chuyên thành, người xung quanh đổi gọi nó là Vân Mộng Trạch. Thành chủ đời đầu trung thành cẩn cẩn với Sở vương, sau khi nhậm chức lãnh mệnh, trọn đời

dốc hết sức tìm cách lấy được dị bảo trong Vô Chung Hà, lại thất bại qua đời, đến khi con trai của lão kế vị ngôi Thành chủ, sự tình mới có chuyển biến”.

Bách Thuần nhíu mày: “Thật ra là vật gì vậy? Đại nhân càng nói càng làm cho nô gia hồ đồ”.

Tiền Thế Thân thở dài: “Để ta nói từ từ có được không? Thành chủ đời thứ nhì là một nhân vật siêu trác, luận về binh pháp võ công thì đều là nhân vật đứng hạng nhất nhì trong đất Sở. Không biết có phải do sự an bài của số phận, vào một cơ hội ngẫu nhiên, trong kho tàng của một chư hầu nhỏ gần đó, phát hiện ra một vật có mối liên quan vi diệu với dị vật trong Vô Chung Hà, rất có thể là phương pháp duy nhất để giải quyết nan đề”.

Bách Thuần bất mãn: “Lại là vật này vật nọ, đại nhân có thể nói rõ hơn chút được không?”.

Tiền Thế Thân cười khở: “Đó là một cái hộp vuông cổ quái có khảm dạ minh châu, chế ra từ chất liệu người ta chưa từng thấy qua, còn về lai lịch của cái hộp đó, có lẽ có liên hệ kỳ dị gì đó với linh vật của Vô Chung Hà, lại không biết phải bắt đầu nghiên cứu khảo nghiệm từ đâu”.

Bách Thuần trực giác cảm thấy Tiền Thế Thân không nói thật lòng, gã nhất định biết được lai lịch của cái hộp cũng như quan hệ với linh vật dưới sông, chỉ là không muốn nói ra. Phương diện này bằng vào bản lãnh nghiêng ngả châm chích của nàng, sớm muộn gì cũng có thể cạy khỏi miệng Tiền Thế Thân, không cần phải gấp vội nhất thời. Nàng hỏi: “Dạ minh châu?”.

Tiền Thế Thân trình trong thốt: “Tuyệt không phải là cái gọi là dạ minh châu bình thường, mà là một kỳ bảo thật sự có thể hiển lộ kim quang mãnh liệt trong bóng tối, một viên dạ minh châu như vậy đáng giá liền thành”.

Bách Thuần dịu dàng hỏi: “Đại nhân có thấy qua chưa?”.

Tiền Thế Thân buồn bã lắc đầu: “Ước gì ta đã từng thấy nó, ta chỉ là nghe sử sách truyền miệng lại thôi”.

Tiếp đó trầm giọng: “Nếu thuở đó có Ngũ Độn Đạo, lại chịu để Chuyên thành Thành chủ sai khiến, đi trộm hộp quý cho y, thì đâu thể xảy ra thảm sự về sau”.

Bách Thuần ngạc nhiên: “Đại nhân tại sao lại đột nhiên nhắc tới Ngũ Độn Đạo vậy?”.

Tiền Thế Thân đáp: “Ta chỉ là chợt nảy sinh ý tưởng thôi, Bách Thuần có đoán được Chuyên thành Thành chủ dùng phương pháp gì để được bảo hạp không?”.

Bách Thuần húng chí: “Tên đó đã muốn bội phản Sở vương, nếu không chỉ cần bấm báo lên Sở vương, Sở vương có thể ra lệnh cho chủ nhân của cái hộp hiến dâng lên. Dưới sông thật ra có vật gì? Không ngờ lại có ma lực to tát như vậy”.

Tiền Thế Thần cảm khái như mình đang trong hoàn cảnh đương thời. Minh chính vì Sở hạp mà bội phản Hoàng thượng, chỉ tức Qua Mặc không phải là Ngũ Độn Đạo, sắp được lại thất bại, chưa thể thành công đoạt bảo, còn để lại một cục trường lộn xộn rối rắm nữa.

oOo

Vô Song Nữ dẫn Hắc Nhi đi lên một tảng đá khổng lồ như đầu cá sấu nhìn trời, dưới ánh đuốc chiếu rọi, dòng sông rộng mấy trượng chảy rót ra từ trong vùng sương mù, lại chui biển trong sương mù, tựa như không có nguồn cũng không có kết, đang giữa mùa hạ, nước sông tràn đầy, dòng nước chảy siết. Cái khiến người ta không ngờ là trong Vân Mộng Trạch còn tàng ẩn một dòng sông như vậy.

Đứng ở điểm cao nhất của bờ đá, cúi xuống nhìn dòng nước trôi qua bên dưới, cứ như đứng ở rìa vách đá hiểm trở chót vót, cảm giác cổ quái đến cực đoan, đặc biệt là ở địa vực kỳ dị bị hơi nước biển thành hư vô này.

Vô Song Nữ lòng hoang mang thất thần, vốn nàng vẫn tin rằng một khi cha và cứu cứu đã có thể tìm đến cổ vực, thì nàng cũng có thể làm được, nhưng dẫn thân vào kỳ cảnh, lòng tin của nàng đã dao động hẳn. Đây là một địa vực không thể suy tính theo lẽ thường.

Hắc Nhi vụt dậm chân hí vang, thoái lùi ra sau.

Vô Song Nữ liền kéo giữ nó, kêu lên: “Hắc Nhi đừng mà, xảy ra chuyện gì?”.

Hắc Nhi đôi mắt bắn ra thần sắc kinh hoàng, trợn mắt nhìn sang bờ bên kia.

Vô Song Nữ kinh hãi ngoái nhìn, lập tức nổi da gà, chỉ thấy dưới ánh hỏa quang chiếu rọi, bờ bên kia xuất hiện lăm tấm tinh quang màu vàng xanh, còn truyền sang tiếng thổ khiến người ta kinh hồn khiếp vía, Vô Song Nữ gan dạ ngút trời mà cũng phải rùng mình phát lạnh.

Định thần nhìn kỹ một chút, không ngờ là mười mấy con sói hoang thân hình to lớn, bọn chúng chắc là tuốt từ đằng xa bờ bên kia ngửi thấy hơi hướm người ngựa mà phóng tới, đang hỗn hển hít thở, tụ tập đối diện bọn họ sát bờ bên kia, kỳ lạ là không gầm gừ hú gào, chỉ lẳng lẳng trờn trừng nhìn bọn họ.

Vô Song Nữ quay đầu nhìn ra phía sau mình, không thấy có con sói nào, mới thở phào một hơi. Nàng chưa từng nghĩ tới chuồng ngai tìm kiếm cổ thành có thể là một bầy ác thú tính khí hung tàn kia. Càng khiến cho nàng hoảng kinh khiếp hãi là càng lúc càng có nhiều sói lang hiện thân trong vùng sương mù mờ bên kia, nháy mắt đã tụ tập hơn ba chục con ác lang. Nếu để bầy sói bao vây, nàng và Hắc Nhi khẳng định sẽ thành đồ ăn cho lũ sói đói.

Vô Song Nữ dắt Hắc Nhi, chậm chậm thoái ra sau, cái nàng sợ nhất là bầy sói vọt xuống sông, lúc đó nàng chỉ có một chọn lựa, là nhảy lên lưng Hắc Nhi, dựa vào bản lãnh nhận ra đường xá trong đêm tối của Hắc Nhi mà chạy ra ngoài Vân Mộng Trạch.

Vượt ngoài ý liệu của nàng, bầy sói không hiển lộ thần sắc hung ác gì, im ỉm đưa mắt tiến đưa bọn họ thoái lui.

Về đến đầm lầy, Vô Song Nữ đã mất đi dũng khí vượt sông, đổi sang đi về hướng nam, lúc này nàng chỉ hy vọng sớm đoàn tụ với cữu cữu, mấy chuyện khác chờ dịp hãy nghĩ cách.

oOo

Tiền Thế Thần thốt: “Đó là một dị vật không ai rõ được, thuở đó ai ai cũng tin rằng vật này bắt nguồn từ Tương phu nhân lao mình xuống sông tuần tình, là vật vượt quá sức liệu giải của người phàm”.

Bách Thuần tròn đôi mắt đẹp: “Vậy là tiền phẩm rồi, thật ra là vật gì? Lẽ nào nhìn thấy lại không sờ đụng được? Nếu không sao lại không có cách nào lấy được? Hay là linh thú?”.

Tiền Thế Thần thật không muốn nói ra, đằng hắng một tiếng: “Mặt đó không rõ mấy. Để bọn ta về lại cố sự đi, chủ nhân Chuyên thành nghĩ ra một biện pháp chiếm lấy bảo hạp, là cưới con gái chu hầu làm vợ, nói rõ muốn dùng bảo hạp làm của hồi môn, như vậy liền có thể qua mắt được người ta”.

Bách Thuần gật đầu: “Kể hay không có sơ hở gì, hay cho y đã nghĩ được, sao lại có thể xảy ra vấn đề chứ?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Vốn là không nên có vấn đề, tiểu chủ hầu tuy nhận ra lòng tham của Chuyên thành Thành chủ đối với bảo hạp của lão, lại không nghĩ tới sự tình quan hệ trọng đại, đương nhiên trong lòng không phục, nhưng dưới sự uy hiếp của Chuyên thành Thành chủ, chỉ đành đem dâng hai tay con gái và bảo hạp. Con gái tiểu chủ hầu đẹp bách mĩ thiên kiều, hương sắc khuynh quốc khuynh thành, Chuyên thành Thành chủ thì anh tuấn hiền

ngang, trẻ tuổi lại có quyền vị, vốn là trời ban kết hợp, chỉ tiếc Chuyên thành Thành chủ tâm thần hoàn toàn bị linh vật dưới sông thu hút, không còn cảm thấy hứng thú với chuyện nào khác, bao gồm cả một tuyệt sắc như vậy”.

Bách Thuần hần học thốt: “Nam nhân ngu xuẩn!”.

Tiền Thế Thần chợt cảm thấy nàng tuy mắng Chuyên thành Thành chủ, trên sự thật là mắng cả chính mình đây, vẻ mặt liền mất tự nhiên hẳn, lại đằng hắng một tiếng: “Ấn oán ràng buộc giữa bọn họ, sợ rằng phải là người trong cuộc mới rõ, chỉ biết quan hệ giữa phu thê bọn họ không ngừng ác hóa, đến khi cha của mỹ nữ chết vì quá căm phẫn bị khi dễ lẫn hiếp cũng như con gái phải chịu khổ, mỹ nữ cuối cùng phát hiện chân tướng nguyên nhân Chuyên thành Thành chủ cưới nàng làm vợ, quyết định bất chấp tất cả để báo thù”.

Bách Thuần ngạc nhiên: “Nếu đối là tôi, sẽ chờ lúc ngủ say đâm cho y một đao, giết kẻ phụ lòng đó”.

Tiền Thế Thần không để ý tới lời nói của nàng, thốt: “Nàng ta nghĩ ra một kế hoạch còn đáng sợ hơn, là lợi dụng cơ hội về nhà tống táng, viết một phong mật hàm, phái người đưa cho Sở vương. Sở vương phùng phùng nổi giận, lập tức ra lệnh cho Chuyên thành Thành chủ giao bảo hạp ra, đến lúc chủ nhân Chuyên thành cự lệnh không tuân, Sở vương phái một mãnh tướng tề danh cùng Chuyên thành Thành chủ đương thời dẫn tám ngàn đại quân công đánh Chuyên thành, Chuyên thành Thành chủ vẫn không chịu khuất phục, dùng binh lực hai ngàn quân cố thủ, triển khai trường huyết chiến vây thành kéo dài tám năm”.

Bách Thuần không nén cảm xúc: “Thì ra lại kích thích đến thế, thành bị công phá dưới tình huống ra sao?”.

Tiền Thế Thần trầm giọng: “Chuyên thành đâu phải bị công hãm, đánh đổ thành này chính là ông trời”.

Bách Thuần ngạc nhiên.

Lúc này tiếng bước chân vang lên.

Tiền Thế Thần lộ thần sắc không vui, nhìn sang người mới đến, thấy là một cận vệ theo hầu, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì?”.

Cận vệ đi thẳng đến bên gã, ghé vào tai gã nói: “Quý đại nhân đang ở quảng trường cửa chính chờ đại nhân”.

Tiền Thế Thần chợt dạ, lập tức biến sắc.

oOo

Kinh thành. Lân Hoa Cư.

Hoa Mộng phu nhân lên xe ngựa, xe ngựa lập tức khởi hành, ra khỏi cửa lớn, mấy đại hán mặc thường phục giục ngựa theo sau.

Hoa Mộng phu nhân ngồi xuống bên cạnh Ký Thiện, không vui thốt: “Chuyện gì đây? Trước chuyện lại không thông tri cho tôi biết, bắt ép tôi lên xe ngựa của ngài, công công càng lúc càng làm tới đó”.

Ký Thiện bình tĩnh: “Phu nhân có phải rất khinh bỉ ta, không muốn dính líu kẻ cận ta chút nào phải không?”.

Hoa Mộng phu nhân rùng mình, thầm nghĩ lẽ nào gã muốn giết mình, bất quá lúc này thịt đã đặt trên thớt, đâu đến phiên nàng tác chủ. Nàng trầm giọng: “Công công tại sao lại nói mấy lời như vậy?”.

Ký Thiện thốt: “Ta từ nhỏ đã theo hầu Hoàng thượng, tận tâm tận lực, Hoàng thượng đối với ta cũng thân cận vô cùng, sủng ái hơn nhiều. Nhìn Hoàng thượng không ngừng trưởng thành, nỗi hân hoan trong lòng ta nào có ai biết chứ”.

Hoa Mộng phu nhân hoàn toàn không hiểu dụng ý sau lưng mấy lời nói đó, gã như đắm chìm trong một đoạn ngày tháng nhớ nhung, giọng điệu bi sảng thương cảm, phối hợp với không khí rèm màn trong thùng xe thả phũ, làm cho người ta cảm thấy kỳ dị vô cùng. Giữa người đánh xe và thùng xe đẩy kín, chỉ cần bọn họ không rướn cổ lớn tiếng, không có người thứ ba nào nghe được cuộc đàm thoại của bọn họ.

Ký Thiện nói tiếp: “Đến khi Hoàng thượng được mười bảy, có một ngày người đuổi mấy người khác ra ngoài, đơn độc hỏi ta một câu, lúc đó ta thật không nghĩ ra đáp án, về nhà suy tư mấy ngày trời, cuối cùng đã có đáp án”.

Hoa Mộng phu nhân thầm nghĩ đây là chuyện mười mấy năm trước, Ký Thiện nhắc lại chuyện cũ, khẳng định là có thâm ý. Nhưng coi như có thể an tâm rồi, xem tình hình Ký Thiện đâu phải muốn hạ độc thủ với mình, nếu không đâu cần nói vu vơ.

Ký Thiện không nhìn nàng, thản nhiên thốt: “Câu hỏi của Hoàng thượng là làm sao để đánh đổ được Phụng công công. Ngày nào Phụng công công còn đó, Hoàng thượng không có cách nào thu hồi được quyền lực, cho dù bụng đầy hồng đồ đại kế để chấn hưng quốc gia, kế sách trị quốc an dân, cũng chỉ là hữu tâm vô lực. Lúc Hoàng thượng nói ra nguyện vọng trong lòng ngài, ta cảm động vô cùng, vào lúc đó, ta lập tức thề nguyện cho dù phải chết một cách thê thảm nhất, cũng phải ngọc thành nguyện vọng của Hoàng thượng”.

Hoa Mộng phu nhân nghe vậy tê tái thần hồn, Ký Thiện thật là người như vậy sao? E rằng trong kinh thành không có một ai tin nổi. Lời nói của gã có thật hay không, chỉ có trong lòng Hoàng thượng mới có đáp án.

Ký Thiện nói tiếp: “Ba ngày sau, ta quay lại nói với Hoàng thượng chỉ có một biện pháp hạ gục Phụng công công, là để ta trở thành tâm phúc của lão, hoàn toàn nắm bắt thế lực khổng lồ trong tay lão, đánh đổ lão từ trong nội bộ”.

Hoa Mộng phu nhân thở gấp vài hơi: “Đây chắc là chuyện cơ mật nhất giữa Hoàng thượng và công công, tại sao phải để ngoại nhân như tôi biết đến?”.

Ký Thiện điềm đạm thốt: “Phu nhân còn coi là người ngoài được sao?”.

Cuối cùng nhìn sang nàng, nói một cách thống khổ: “Do đó ta đã thành chó săn của Phụng công công, đi làm đủ thứ chuyện thương thiên hại lý cho lão, khiến vô số người nhà tan cửa nát, ta cũng chịu đủ mọi khiển trách lương tâm, nhưng ta biết mình đang từng bước đi tới thành công, cần phải kiên trì mà làm. Mười năm trước, bọn ta vốn có một cơ hội thành công, Hoàng thượng gieo trồng bồi dưỡng được một Phu Mạnh, mà Phụng công công thì có Quý Nhiếp Đề, quan hệ giữa Phu Mạnh và Quý Nhiếp Đề chính là do Phu Mạnh tận miệng nói cho Hoàng thượng biết”.

Xe ngựa chậm chậm lăn bánh trên đường cái trong bóng tối trước hừng đông, chỉ có tiếng vó ngựa bầu bạn.

Ký Thiện thốt: “Hoàng thượng luôn luôn hoài nghi Phụng công công bày mưu hại chết Phu Mạnh, nhưng chuyện này Phụng công công thỉnh Nguyệt Minh ra mặt, đi tìm vật đã mất mười năm trước, lại khiến cho toàn sự kiện vụt trở nên mờ mịt khó hiểu”.

Ngưng một chút lại nói: “Không ai hiểu rõ sự lợi hại của Phụng công công hơn ta, thế lực của lão thâm căn cố đế, không người nào có thể lung lay, sách lược của ta cũng không phải là đụng đầu chính diện với lão, mà là đấu xem ai sống dai hơn, tìm cách nắm rõ quyền lực lão đang có trong tay, lão tuổi tác đã cao, có rất nhiều chuyện không thể không giao cho ta làm, mà ta đã dần dần tiếp thu quyền lực của lão. Hiện tại vạn sự đã chuẩn bị, chỉ cần bọn ta trừ khử một người, ta tin chắc có thể đào bật gốc rễ tập đoàn quyền lực của lão. Phu nhân đừng nghĩ sau khi loại trừ Phụng công công thì ta có thể thay thế Phụng công công, trở thành kẻ hưởng lợi lớn nhất. Đó là chuyện không thể nào, bởi thanh danh của ta xấu lắm rồi, nếu có thể an hưởng quãng đời còn lại cũng là quá may mắn. Cái ta vì là Hoàng thượng, cái ta vì là quốc gia. Hy sinh cá nhân đâu đáng nói tới”.

Hoa Mộng phu nhân thầm nghĩ nếu lời nói của gã là thật, Ký Thiện quả là một vĩ nhân. Gã có thể nào là người như vậy sao? Bất quá nàng quả không có cách nào nắm bắt được bất

kỳ sơ hở nào từ lời nói của Ký Thiện. Bất kể nàng có muốn hay không, nàng đã bị Ký Thiện lôi vào vòng tranh đấu quyền lực giữa Hoàng thượng với Phụng công công. Biết rõ Ký Thiện sẽ cho mình biết chuyện Cô Nguyệt Minh không dám tiết lộ với mình, nàng vẫn muốn biết. Nàng thì sao chứ? Đã biến thành kẻ biết chuyện, nàng sẽ bị ép đứng cùng một trận tuyến với Ký Thiện, vinh nhục cùng chung.

Mình thật chịu hy sinh tất cả vì Cô Nguyệt Minh sao?

Người Ký Thiện để ý không phải là nàng, mà là Cô Nguyệt Minh.

Chỉ có thông qua nàng mới có thể sách động Cô Nguyệt Minh. Nàng trực giác cảm thấy Ký Thiện không có biện pháp thuyết phục mình cam tâm để gã lợi dụng. Sự cao minh trong thủ đoạn của Ký Thiện nàng đâu có ngờ tới, không những khuyến khích quan hệ lợi hại, còn động tới tình cảm, làm cho nàng cảm thấy không phản bội lại nguyên tắc xử sự xưa nay của mình, đối đúng với lương tri.

Nàng hỏi: "Vật mất mười năm trước là vật gì?"

Ký Thiện hạ thấp giọng: "Đó là một cái hộp từ đời xa xưa, giấu trong một tòa cổ thanh ly kỳ bờ đông Tương Giang, chỗ ly kỳ là trải qua một thời gian dài một ngàn năm trăm năm, tuy không ngừng có người đi tìm kiếm cổ thành, cổ thành lại như biến mất trong nhân gian. Khu vực chỗ cổ thành, bầy sói hoang tụ tập ẩn hiện, thợ săn xung quanh lại tin có quỷ sứ hoành hành, không ai dám tiến vào, hơn nữa có cấm kỵ không dám đề cập với người ngoài, sợ gây ra vận rủi. Phu Mãnh nắm được hết bí mật có liên quan đến cổ thành qua một người tên là Mâu Xuyên, bẩm báo lên Hoàng thượng, Hoàng thượng động long tâm, phái Phu Mãnh đi tầm bảo, chuyện này là giấu Phụng công công mà tiến hành, nào hay đoàn tầm bảo toàn quân bị diệt, Phu Mãnh và một thủ hạ tâm phúc thất tung một cách ly kỳ, Phụng công công tới lúc đó nhúng tay vào chuyện, giết hại gia đình của Phu Mãnh xử quyết hơn ba chục đại thần tướng lĩnh có quan hệ mật thiết với Phu Mãnh, tiến một bước tước giảm quyền lực của Hoàng thượng, đem chuyện tìm kiếm bảo hạp đặt hết lên mình".

Hoa Mộng phu nhân không nhịn được hỏi: "Phu Mãnh sao có thể là người như vậy?"

Ký Thiện thở dài: "Phu Mãnh khẳng định không phải là hạng người như vậy, ít ra Hoàng thượng không chịu tin là vậy, ta không tin là vậy, sợ rằng cũng không có ai tin. Mà ta càng rõ ba ngày sau khi Phu Mãnh dẫn người rời kinh đi tìm cổ thành, Quý Nhiếp Đề cũng rời kinh Nam hạ, cho nên Hoàng thượng luôn hoài nghi chuyện xảy ra với đoàn tầm bảo có liên quan với Phụng công công. Kỳ quái là cùng một lúc Phụng công công giết cả nhà Phu Mãnh, lại bắt hết một trăm ba mươi lăm mạng trong gia tộc của Mâu Xuyên tống vào nhà lao, còn đích thân tra khảo, rồi đem toàn thể xử quyết, càng làm khó hiểu. Bảo hạp tựa hồ

chưa lọt vào tay Phụng công công, hiện tại lão sai Nguyệt Minh đi Động Đình, càng chứng thực ý tưởng đó của bọn ta. Bên trong nhất định đã xảy ra những chuyện bọn ta còn chưa biết được”.

Hoa Mộng phu nhân hít một hơi lạnh: “Đó thật ra là cái hộp gì vậy?”.

Ký Thiện thở dài đáp: “Cái hộp tuy là bảo vật giá trị liên thành, nhưng chỗ then chốt là vật cất trong hộp, nó là cái gì? Mâu Xuyên và tộc nhân của y chắc là kẻ biết chuyện, lại không nói ra, chỉ nói tới một cố sự xảy ra từ xa xưa có thể làm cho bất cứ một ai động tâm. Hiện tại Mâu gia không còn ai sống sót nữa, e rằng chỉ có Phụng công công biết rõ về vật cất giấu trong hộp”.

Hoa Mộng phu nhân toàn thân lạnh ngắt, sự hoang đường ly kỳ của chuyện này hoàn toàn vượt ngoài trí tưởng tượng của nàng, kinh hãi hỏi: “Phụng công công muốn Nguyệt Minh đi tìm cái hộp đó?”.

Ký Thiện đáp: “Đại khái là vậy. Cô Nguyệt Minh là con cò lợi hại nhất trong tay Phụng công công, chuyện Quý Nhiếp Đề làm không được, chỉ có y hoặc giả có hy vọng làm được. Nếu có tuyển chọn, Phụng công công sẽ không để Cô Nguyệt Minh ra mặt, bởi bọn ta đều rõ con người của Cô Nguyệt Minh ra sao, nhưng Phụng công công không còn có thể nhẫn nại chờ đợi được nữa, cũng khiến cho bọn ta có được một cơ hội khó gặp, còn là cơ hội mà Hoàng thượng và ta một mực chực chờ”.

Hoa Mộng phu nhân hít sâu một hơi: “Công công muốn Nguyệt Minh giết ai?”.

Ký Thiện bình tĩnh thốt: “Phu nhân vẫn chưa đoán ra sao?”.

Hoa Mộng phu nhân thân người run lên: “Quý Nhiếp Đề?”.

Ký Thiện trầm giọng: “Quý Nhiếp Đề đối với Phụng công công, có khác gì là Phu Mãnh đối với Hoàng thượng. Phu Mãnh vừa đi, Hoàng thượng biến thành hoàn toàn không còn sức phản kích Phụng công công. Chỉ cần trừ diệt Quý Nhiếp Đề, Phụng công công sẽ biến thành hổ già không nanh, ta tin chắc nhổ bật được cả gốc rễ của Phụng công công. Mà đây còn là cách giữ mạng duy nhất của Cô Nguyệt Minh, đến khi Nguyệt Minh lấy được bảo hạp, Quý Nhiếp Đề sẽ giết y diệt khẩu, cho dù Nguyệt Minh có thoát khỏi độc thủ của Quý Nhiếp Đề, về đến kinh sư Nguyệt Minh vẫn khó tránh khỏi cái chết, Phụng công công sẽ không để y sống sót. Chim hết bể ná, số phận của Nguyệt Minh đã định sẵn, cũng là hình ảnh tương lai của Ký Thiện ta”.

Hoa Mộng phu nhân tim đập thành thịch, hỗn hển hỏi: “Công công muốn tôi làm sao?”.

oOo

Tiền Thế Thần đi xuống bậc thang đá ra cửa chính của Hồng Diệp đường, lập tức con tim co thắt lại.

Ba mươi sáu cao thủ xương vệ đặc cấp theo Quý Nhiếp Đề xuống Nam, người nào người nấy vũ trang toàn thân, đứng sững bên chiến mã, bộ dạng như viễn hành. Ba mươi sáu người này, không ai không là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ, cứ chọn đại ra một người, đều có thể là cao thủ hàng đầu về một phương diện, ba mươi sáu người hợp lại, cho dù bị thiên quân vạn mã trùng trùng vây đánh, e rằng vẫn có cơ hội đột vây chạy thoát, huống hồ kẻ chỉ huy bọn chúng là Quý Nhiếp Đề.

Tiền Thế Thần đặc biệt lưu tâm đến cơ quan bắn tên nổ giắt bên hông ngựa. Đó là vũ khí bí mật của xương vệ, có thể liên tục bắn ra bốn mũi tên nổ, nghe đồn cực kỳ khó chế tạo, đến bây giờ chỉ mới chế được hơn bốn chục cái, mà trước mắt đã thấy ba mươi bảy cái, có thể biết Quý Nhiếp Đề lần này dốc hết toàn lực, quyết được mới thôi.

Quý Nhiếp Đề thần sắc lãnh tĩnh đứng đằng trước đám thủ hạ, đang quan sát Tiền Thế Thần.

Tiền Thế Thần phát lãnh, so với tình cảnh đối diện với tuyết sắc vừa nãy, trước mắt là một thế giới khác hẳn, tràn đầy bạo lực, đao quang kiếm ảnh, máu lạnh và vô tình.

Cước bộ đưa gã tới trước mặt Quý Nhiếp Đề.

Quý Nhiếp Đề thấp giọng: “Nhãn tuyến bọn ta bố trí vòng ngoài Vân Mộng Trạch đã phát hiện Tiết Đình Hao, hẳn hiện tại chắc đã tiến vào Vân Mộng Trạch rồi”.

Tiền Thế Thần suýt nữa để lộ nét kinh hãi giấu trong lòng, liền ráng trấn áp tâm tình, lại nghĩ đến Qua Mặc đã đi trước một bước, cầu thần bái Phật hy vọng Qua Mặc có thể sát nhân diệt khẩu trước khi Quý Nhiếp Đề đến nơi, vội thốt: “Quý đại nhân phải hết sức cẩn thận, Vân Mộng Trạch không phải là chốn tầm thường, cả chó săn cũng kinh hoàng run sợ ở đó, không còn tác dụng gì nữa”.

Gã biết rõ lời nói của mình không hợp với tâm địa. Trên thế gian này, hai người gã sợ nhất, đầu hết là Qua Mặc, thứ đến là Quý Nhiếp Đề. Mà vào giờ phút không nên nghĩ ngợi bậy bạ nhất này, gã lại chợt nảy sinh ý lạ, giả như hai người mình sợ nhất này chôn mình trong Vân Mộng Trạch hết, gã thề mình về sau sẽ không nghĩ tới Sở hạp nữa, sau này làm người an phận thủ kỷ. Gã thật đã chịu đựng quá đủ rồi.

Quý Nhiếp Đề ánh mắt tinh quang loang loáng chăm chăm nhìn Tiền Thế Thần, nhìn đến mức gã nổi da gà, rồi mới thông dong nói: “Không ai dám coi thường một địa phương như

vậy, ta bây giờ lập tức lên đường, ở đây giao cho ngươi. Thế Thần cần hợp tác với Khâu Cửu Sư cho tốt, đừng để Ngũ Độn Đạo thoát thân, rõ chứ?”.

Không đợi gã đáp lời, Quý Nhiếp Đề phất tay ra dấu, ba mươi sáu chiến sĩ toàn thể phi thân lên ngựa, toàn quảng trường liền sát khí đằng đằng, có không khí đại chiến sắp bùng nổ.

Tiền Thế Thần cúi đầu: “Mọi sự theo lời dặn của đại nhân”.

Quý Nhiếp Đề nhấn bàn đạp lên ngựa, khoe môi hé lộ một nụ cười lãnh khốc, tiếp đó quát khẽ một tiếng, dẫn ba mươi sáu kỵ sĩ như con lốc cuộn ra cửa ngoại viện Hồng Diệp Lâu.

- o O o -